

Oton Župančič:

Zgrabi pomlad.

Zgrabi pomlad, brate moj, zgrabi jo!
Veje so polne, vabijo, vabijo,
zdaj je čas!
Brate moj, če se boš dolgo okleval,
drugi bo, šopek za trakom, prepeval —
gola bo veja in dolg tvoj obraz.

Kdor v abstinentno piska piščal —
rad bi pogledal v njegov bokal,
kaj je res.

Tole: tak nemuzikaličen godec
mora imeti pokvarjen želodec,
stiska se k peči in zunaj je kres.

Mož, ki ga mislim, pa v jedru je zdrav,
kakor mu kane, kane mu prav,
s psom in z betòm.

Neki oné se pred njim je razprezal —
veste, kako mu je jezik zavezal?

„Berglje mi pridigaš? Odkdaj si pa hrom?“

Po sredi stvarstva.

Po sredi stvarstva gre kot blisk na blisk,
brez konca gre, žareč in ves pekoč,
brzi, brzi, brzi — povsd, nikjer,
kot iskre sled — in vanj od vseh strani
se meče svet: solnce, planet, komet —
kot na magnet vesoljni pada svet,
strmóglav gre v polom za nov pogon.

In rimske ceste se za njim vijo,
 megle vesoljstva se za njim lijo,
 v njih kaosi svetov, ki jih še ni,
 bolesi in radosti speča kal,
 rodovom nerojenim blagoslov.
 Vem, vem: po sredi mojega srca,
 po sredi stvarstva gre kot blisk na blisk.

A. Debeljak:

Oblak.

Razmršen, razkuštran ko star kosmatinec,
 po mačje se plazi čez gorsko robovje,
 sestradan nestvor in pogled na ogled mu gre
 tja v votlo, zatohlo ponočno ozračje.

Z volhkim jezikom zdaj liže in hrusta
 čebelice sladke v nebesni ogradi.
 Satovje medenega mesca mu gine v drobovje,
 da trebuh se gladki čimbolj napihuje —
 ošabni, ogabni simbol nenasitnosti hrusta.

Svoj vrat je upognil globoko, vse globlje
 do mesta, ki v mračni kotlini vzdihuje
 ko groblje zakletih gradov,
 da kresnice-svetiljke pozoblje.

A mesto se brani s prevrnjeno brano
 zvonikov in dimnikov in strelovodov:
 ko rano mu v trebuh nje vreže zobovje,
 se brizeg goreče krvi zadrvi v globočine,
 nestvor od moreče zatuli tedaj bolečine.

